

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ!

ΣΠΙΝΑ ΜΕΛΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ

ΕΚΒΑΙΝΕΤΑΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
— Πρέπει να βρω τρόπο να την διώξω, είπε η κυρία Άσπασια ταρκαγμένη.
Κύτταξε κατόπιν τον Άλεξ αναστατωμένη:
— Άχ! έσείς, έσείς! Τι φωτιά

μάς ανάψατε! του ψιθύρισε.

Ο Άλεξ προσποιήθηκε τον συντριμμένο.

— Έχετε δίκη, της απάντησε. Έχετε δίκη... Μά ήταν μοιραίο να συμβή έτσι. Ξέρω κι' εγώ τί να πω; Πέστε μου ωστόσο, μπορώ να σας βοηθήσω σε τίποτε;

Η κυρία Άσπασια ήταν ξεαλλη.

— Ειδοποιήστε τον γιατρό, του απάντησε. Ή μάλλον όχι. Αφήστε... Θα του τηλεφωνήσω εγώ. Χτυπήστε σεις στη Νινόν να κατέβη.

Ο Άλεξ χτύπησε το κουδούνι. Μπήκε άμέσως ο καμαριέρης, στον οποίο έδωσε διάφορες οδηγίες.

Στό μεταξύ αυτό η κυρία Άσπασια τηλεφώνουσε στο γιατρό:

— Άλλο... Άλλο! Ο γιατρός είναι εκεί, παρακαλώ;... Τι είν' εκεί;... Οκία Ιατρού Καλαντζή;... Ο γιατρός;... Σεις είσθε, γιατρέ; Καλημέρα σας. Σας ζήτησα για να σας πω πως ο «ταραξίας», που περιμέναμε, φτάνει... Πως είπατε;... Άν έχη πόνο;... Μά βέβαια... Όποτε θάρθητε, γιατρέ;... Θα πάρετε φυσικά και τους άλλους, δεν είν' έτσι; Εύχαριστώ! Φροντίστε μόνον να τους κατηχήσετε καλά... Τι να γίνη;... Ένός κακού δοθέντος, που λέει και το ρητό... Όρθουάρ, γιατρέ μου...

Τη στιγμή αυτή κατέβηκαν η κ. Νινόν με τη μικρή Δώρα.

Η Νινόν φορούσε ένα κομψό πρωινό φόρεμα.

Η Δώρα κρυτούσε στο χέρι ένα λεπτό άσπρο τσέρκι.

Η κ. Άσπασια άφησε το άκουστικό.

Και γυρίζοντας στον καμαριέρη του είπε:

— Πρόσεξε καλά. Άν μάς ζητήση κανείς θα πής πως δεν είμαστε εδώ. Μόνον τους γιατρούς θα οδηγήσης επάνω.

— Μά τί τρέχει, μαμά; ρώτησε η Νινόν.

— Θα σου πω κατόπιν, της απάντησε η κ. Άσπασια, η οποία φρόντιζε τώρα να διώξη τη μικρή Δώρα.

Μόλις η Δώρα έφυγε η Άσπασια εξήγησε στην κόρη της τί συμβαίνει.

— Τί θές να τρέχη; της είπε. Νά, τελειώσανε τὰ ψέματα. Η Ριρή πρόκειται να γίνη μητέρα. Πλάκωσε η θύελλα που περιμέναμε. Και το χειρότερο είν' εδώ η Λένα. Ήρθε για την αιωνία μετάθεσι του άνδρός της. Πρέπει να την διώξουμε, με κάθε τρόπο.

— Ναι, ναι, είπε η Νινόν. Πρέπει να λάβουμε τὰ μέτρα μας.

Ο Άλεξ έστεκε στη μέση του δωματίου, βυθισμένος σε σκέψεις, καπνίζοντας μηχανικά το τσιγάρο του.

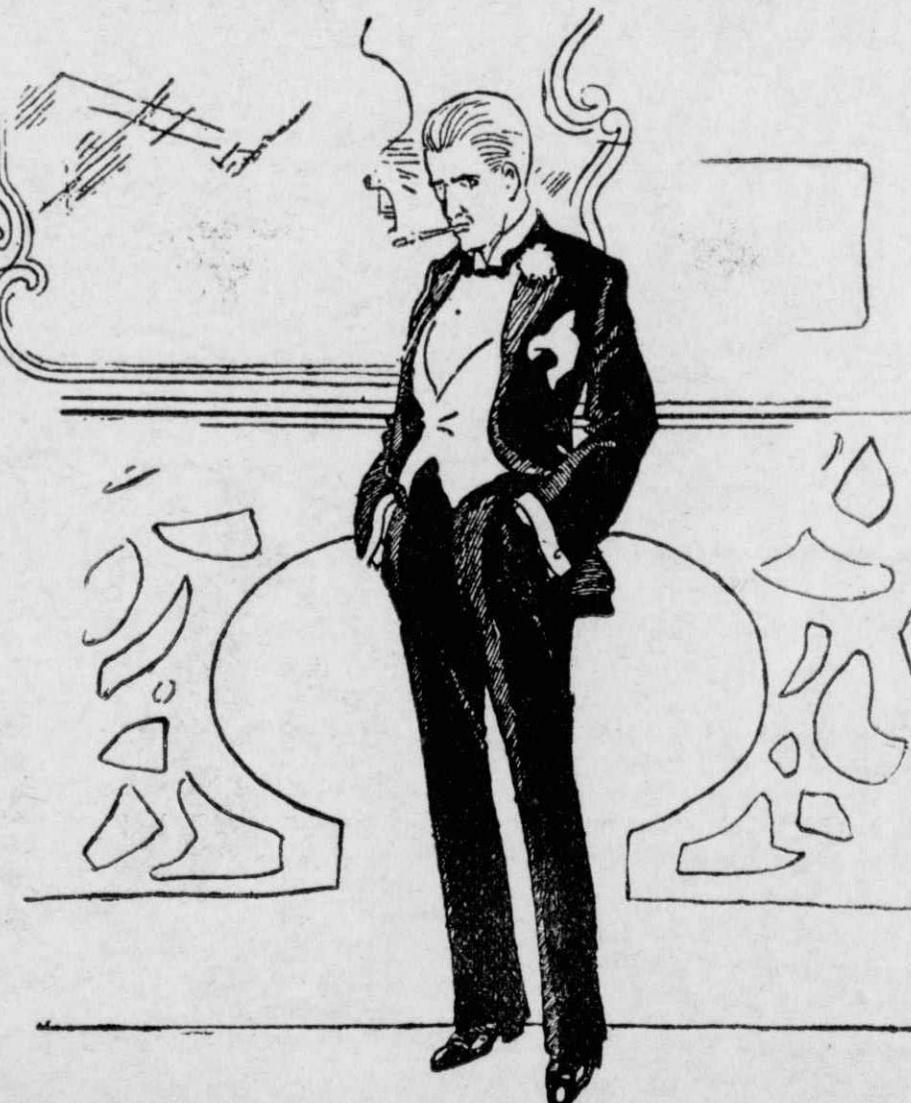
Η κυρία Άσπασια και η Νινόν βγήκαν έξω.

Ο Άλεξ έμεινε για λίγο μόνος. Ξαφνικά πρόβαλε η Λένα.

— Μούδωσαν το πανί μου, του είπε. Όπου και νάνε φτάνει ο μπεμπές. Τοιμάσου ν' άκούσης παρατράγουδα.

— Γιατί; ρώτησε ο Άλεξ.

— Γιατί ρωτάς; Γιατί, άπλούστατα, θα σου μοιάζη υπερβολικά και θα γίνη έτσι γνωστό παντού το μυστικό σου.

Ο Άλεξ έστεκε στη μέση του δωματίου, βυθισμένος σε σκέψεις...

Ο Άλεξ σήκωσε αδιάφορα τους ώμους του.

— Είδες πως άναψε η Ριρή, όταν είπα για την μετάθεσι; τον ρώτησε η Λένα.

Και συνέχισε τρυφερά:

— Πές μου δεν θα φρόντισης έσύ; Για σένα δεν είνε τίποτε άδύνατο.

— Γιατί ζητάς τη μετάθεσι αυτή; ρώτησε ο Άλεξ. Για την Άθήνα ή για μένα;

— Για σένα.

— Άγάπη μου! Είσαι η μόνη γυναίκα που άγάπησα.

Κι' άρπάζοντάς την την έσφιξε στην άγκαλιά του και τη φίλησε παράφορα.

Τη στιγμή αυτή άκριβώς μπήκε μέσα ο Προκόπης. Τους είδε άγκυλιασμένους να φιλιούνται και ξεφνιάστηκε.

— Μωρέ, μπράβο σας! φώναξε. Καλά τὰ πολεμάτε βλέπω!

Ο Άλεξ δεν έχασε την ψυχραιμία του. Γύρισε στη Λένα και της είπε, έντελώς άτάραχος.

— Να σας παρουσιάσω τον κ. Κόλα. Είνε ο πεθερός της Ριρής. Άπό δω η κ. Δέρβου...

— Χαίρω πολύ, είπε ο Προκόπης. Τι κάνει ο κ. Δέρβος; Καλά;

— Όταν τον γνωρίσετε τον ρωτάτε, του απάντησε πειραγμένη η Λένα.

Έπενέθη τώρα ο Άλεξ.

— Ο κ. Κόλας, είπε στη Λένα, είνε λιγάκι ευτράπελος. Κατά τὰ άλλα είνε θαυμάσιος άνθρωπος.

— Πάει να με κόψη με το φιλότιμο, ψιθύρισε ο Προκόπης. Και πρόσθεσε δυνατά.

— Τέλος πάντων, άς υποθέσουμε πως δεν είδα τίποτα. Ναι, και δεν είδα τίποτε άπολύτως.

— Μπράβο! Όραία! φώναξε ευχαριστημένος ο Άλεξ. Και τώρα σας αφήνω. Χαίρετε...

Φίλησε το χέρι της Λένας κι' έφυγε.

Η κ. Δέρβου έμεινε μόνη με τον Προκόπη. Ο πατέρας του Γιάννη την κύτταξε καλά - καλά και της είπε:

— Μεταξύ μας τώρα, κυρά μου. Δεν ξέρω καλά - καλά ποιά είσαι και να με συμπαθάς. Μά είνε δουλειές αυτές που κάνεις;

Η Λένα φουσούσε και ξεφουσούσε. Τούρριξε μιá άγρια ματιά τέλος και του είπε με πείσμα:

— Είμαι παντρεμένη, κύριε... Είμαι ένήλικη... Είμαι κυρία των πράξεών μου.

— Μπα! Κι' άν έπιανα να γράψω στον άνδρα σου αυτό που είδα, τότε τί θα γινότανε, παρακαλώ;

Η Λένα έφρύαξε.

— Και τί είδατε, κύριε; του φώναξε. Τι είδατε;

— Τι είδα;

(Άκολουθεί)